

Indicatorul

Ewald Frank
Krefeld, Germania
ianuarie 1978

Prefață la Ediția - ianuarie 2014

Dorința adâncă a inimii mele este ca această mică broșură să aducă tuturor cititorilor binecuvântarea lui Dumnezeu. Ca misionar am călătorit în 55 de țări până în anul 1977, iar la începutul anului 2014 numărul țărilor vizitate a ajuns la 157. La adunările și reuniunile interconfesionale care au avut loc în biserici, săli și diferite locuri publice au participat sute și mii de oameni din toate confesiunile și din toate straturile sociale.

Pe 2 aprilie 1962 am avut o trăire deosebită cu Dumnezeu în ale cărei detalii nu intru aici, dar din acel moment m-am simțit îndemnat în sufletul meu să predic Evanghelia. Eu știu că am primit o chemare directă pentru a face acest lucru.

Emisiunile difuzate în fiecare duminică la Radio Luxemburg între anii 1968 și 1978, au atins un număr mare de oameni din țările europene vorbitoare de limbă germană. Recent, emisiunile de sâmbătă și duminică de la posturile TV din Romania au avut un ecou deosebit de puternic printre cei ce le-au urmărit.

Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se odihnească peste fiecare om care citește această broșură.

De unde venim și încotro mergem?

Cine călătorește într-o țară străină sau se află într-o zonă necunoscută este recunoscător să aibă indicatoare de orientare care să-l ajute să ajungă cât mai repede, mai ușor și mai sigur la

destinație. La fel este și cu noi care, în această viață, suntem în călătorie către o mare țintă. Fie că ai sau nu un țel, vine ziua când ajungi la capăt – **ultima zi**; atunci vine momentul când toți trebuie „să coboare”. Viața și moartea își urmează cursul fără încetare: este un du-te-vino continuu.

Așa cum împrejurările și condițiile climatice sunt diferite tot așa și în viața oamenilor intervin o multitudine de situații și evenimente neașteptate. Sunt suișuri și coborâșuri, bucurii și suferințe. Mai devreme sau mai târziu, fiecare este încercat într-un fel sau altul. Omul se deschide ca o floare, apoi se ofilește. Bolile, grijile, nevoile și diferitele probleme vin pe neașteptate.

Mulți găsesc calea spre succes și bogăție, în timp ce alții au mâinile goale, totuși nimeni nu poate ocoli partea întunecată a vieții. Lucruri la care nici nu ne-am gândit vin dintr-o dată peste fiecare din noi, fără excepție. Toate acestea ne îndeamnă să reflectăm și să ne punem întrebarea: „de ce trebuie să se întâmple aceasta și aceea?” Vine momentul când suntem chemați din sânul familiei și din societate, iar noi trebuie să plecăm odată pentru totdeauna, lăsând totul în urma noastră; chiar și cel mai bogat trebuie să plece la fel cum a venit. Până acum nimeni n-a luat ceva cu sine. La fiecare despărțire reapare întrebarea dacă totul se încheie odată cu moartea sau dacă viața continuă și după moarte. Dacă da, când, unde și în ce condiții se va desfășura? Credința într-o viață veșnică este doar o idee imaginară a oamenilor aplecați spre misticism sau o teorie ruptă de realitate a oamenilor cucernici? După cum știm, se întreabă adesea dacă s-a întors vreunul de acolo și a spus cum este. Alții sunt dezorientați și plini de amărăciune, nu vor să audă nimic despre aceste lucruri și nu cred în Dumnezeu și Cuvântul Său.

Sfintele Scripturi ne dau un răspuns foarte clar la întrebarea atât de mult discutată «**Ce se întâmplă cu adevărat după moarte?**». În Scriptură nu ne sunt relatate doar întâmplări din vremurile trecute, prezente și viitoare, ci ne este descrisă și veșnicia. Scriptura ne vorbește deslușit despre originea noastră, dar și despre locul unde vom merge. Așa cum noi ne exprimăm

gândurile în cuvinte, tot așa Dumnezeu Și-a exprimat gândurile în Cuvântul Său infailibil, prin care El vorbește oamenilor. Biblia relatează și despre nereușitele oamenilor tocmai pentru a ne încuraja, căci pe drept vorbind, toți am greșit.

Dumnezeu, Creatorul

Biblia Îl prezintă la început pe Creatorul în istorisirea creației. Creația presupune în mod evident un Creator, însă, îndeosebi în vremea noastră, oamenii de știință, așa-ziii învățați, au căutat să contrazică relatarea biblică a creației, pentru că ei înșiși sunt în confuzie interioară. Totuși, afirmațiile lor au fost împrăștiate ca pleava suflată de vânt. În demonstrațiile lor se lasă antrenati în presupunerile provenite din propriile lor închipuiri sau ale altora, cu toate că se știe că savanți renumiți au recunoscut, pe patul de moarte, că trebuie să existe un Dumnezeu.

Cel ce susține că toate lucrurile s-au format prin ele însele dovedește că lui însuși îi lipsește orice rațiune. O astfel de afirmație este la fel de absurdă ca aceea care ar susține că o mașină, o casă sau orice alt obiect își are originea în el însuși. Cel ce susține că toate lucrurile au evoluat pornind de la o celulă primară, ar trebui de asemenea să ne spună cine a creat celula de origine și de ce astăzi lucrurile nu mai evoluează. De ce întreaga creație își urmează cursul fără nicio abatere de la ordinea care i-a fost stabilită încă de la origine? Mulți afirmă că omul se trage din maimuță – de ce atunci nu există și astăzi evoluția maimuțelor care să devină oameni? Uneori, se pare că ar fi mai ușor de crezut contrariul. Cel care se împotrivesc lui Dumnezeu și Cuvântului Său va fi neliniștit în interiorul lui și nu va cunoaște niciodată pacea sufletului, deoarece conștiința nu-i va da pace.

Să ne gândim o clipă la Universul ale cărui margini nu se pot măsura și ale cărui constelații nu se pot număra. Să ne gândim doar la pământul care face mișcarea de revoluție în jurul soarelui cu o precizie fără seamăn. Extraordinară este și diversitatea vieții animale și vegetale; dar mai presus de toate acestea, Dumnezeu l-a

făcut pe om după chipul Său, cu o pricepere și o inteligență fără seamăn, ca o încoronare a creației Sale, capodopera Sa. Oare nu ne înfățișează toate acestea nemărginita măreție a Celui ce a chemat la existență toate lucrurile într-o mod atât de minunat?

Capacitatea omenească de cunoaștere cu care am fost înzestrați în această viață nu ar trebui să ne ducă la discreditarea și negarea Sfintelor Scripturi. Pavel, marele apostol, a zis: „*S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit...căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin*” (Romani 1:22, 25).

Fără nicio îndoială, opera maiestuoasă a creației aduce slavă Creatorului său: „*Apoi Dumnezeu a zis: «Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.» Și așa a fost*” (Geneza 1:11). În fiecare an suntem obișnuiți să strângem recoltele, să culegem fructele pomilor și să căutăm legume în grădină. Ne-am gândit noi pentru o clipă la acest subiect, întrebându-ne: cine este Cel ce a stabilit aceste lucruri și astfel S-a îngrijit de noi? Ce le face să crească și să se dezvolte? Ce ar putea veni la viață fără ca, mai întâi, să existe germenele de viață în sămânță? Drept urmare, dacă nu există însămânțare nici recolta nu este posibilă. Trebuie să recunoaștem că Creatorul S-a gândit la toate lucrurile și le-a rânduit în chip desăvârșit.

Omul are capacitatea de a face lucruri uimitoare, dar nu poate crea viața. El a putut crea boabe de grâu artificial ale cărui substanțe componente sunt sută la sută la fel cu cele ale grâului natural, dar îi lipsește germenul de viață. Viața este o taină și așa va rămâne. Originea ei nu se poate descoperi, nu se poate explica, nici cerceta. Izvorul vieții este în Cel ce este Viața și prin care toate vin la existență.

Este uimitor să vezi concordanța armonioasă între creație și mărturia biblică despre aceasta. Cu toate că fiecare om ar trebui s-o recunoască, totuși, cu mentalitatea societății noastre moderne aceasta nu este ușor de recunoscut. În timp ce are totul din

abundență, omul se pune pe sine pe primul plan și se gândește: „De ce ar trebui să mă rog?” Când vin vremuri grele sau vreun necaz, preferă mai degrabă să rostească cuvinte injurioase. Atunci când Îl învinuiești pe Dumnezeu dovedești că, la urma urmei, nu Îl crezi pe Dumnezeu.

S-au dus vremurile bune?

În mod deosebit în acest ultim secol oamenii s-au schimbat, dar, din păcate, nu în bine! Unul este demon pentru celălalt. Progresele făcute, prin trecerea de la căruța cu cai la nava spațială, sunt bine cunoscute. Descoperirile omului în toate domeniile depășesc puterea de înțelegere. Dar aceste lucruri nu sunt neapărat benefice omenirii, căci unele descoperiri au fost făcute spre distrugerea sa. Este aproape cu neputință să descriem efectele distrugerilor provocate de cele două războaie mondiale când toate armatele au fost angajate în luptă; astăzi avem arsenale de bombe atomice, cu hidrogen și cu neutroni. Vor fi utilizate aceste arme într-o zi?

Auzim vorbindu-se despre pace, de conferințe de pace și de securitate. Ne dă de gândit însăși faptul că astăzi politicienii folosesc exact aceste două expresii. Au trecut două mii de ani de când apostolul Pavel a scris sub inspirația Duhului Sfânt cuvintele următoare: *„Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: «Pace și liniște (securitate)!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”* (1 Tes. 5:2-3). Când timpul de har se va fi încheiat, atunci va veni ziua judecății peste pământ. Toate măsurile de securitate pe care le pot lua Națiunile Unite nu vor putea împiedica ce are să vină. Chiar înainte de acest verset din Scriptură, apostolul Pavel vorbește despre revenirea lui Isus Hristos și înălțarea la cer a credincioșilor aflați pe pământ. Înainte ca lumea să fie distrusă prin foc, Isus Hristos va veni să-i ia pe ai Săi și să-i ducă în locul pregătit. Acest lucru ar putea avea loc în orice moment, căci noi

trăim cu adevărat într-un timp foarte serios. Evenimentele cele mai importante se vor petrece într-un timp foarte scurt. Noi vedem împlinirea profețiilor biblice în generația noastră și chiar prin aceasta Cuvântul lui Dumnezeu va fi confirmat.

Apostolul Petru scrie: „*Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde*” (2 Petru 3:10). La fel de sigur cum acest lucru a fost spus mai dinainte, la fel de sigur, ceea ce a fost spus se va împlini. Când vor zice: «Acum este pace și siguranță; totul este sigur», atunci o distrugere neașteptată va veni asupra întregului pământ. Conferințele de pace și securitate vor continua să aibă loc, fiind încununat de un succes aparent. Ceasul mâniei lui Dumnezeu va veni pe neașteptate asupra mândriei și nedreptății oamenilor

Planul lui Dumnezeu de mântuire

Acum vrem să ne ocupăm de om și de relația lui cu Dumnezeu. Aceasta este adevărata problemă a vieții noastre și se datorează căderii în păcat, prin care s-a produs despărțirea de Dumnezeu. Totuși, nu ne oprim la acest punct, căci împăcarea a avut loc deja. Poate cineva spune: „La ce îmi folosește? Nu eu m-am creat, nu mă pot ajuta pe mine însumi, n-am văzut pe Dumnezeu și nici pe diavolul! Și nici nu știu dacă unul sau altul există!” Mulți declară cu îngâmfare: „Eu cred doar dacă văd. După mine, potopul! Credința este pentru naivi! De altfel, religia este opiumul popoarelor...”. Aici nu este vorba despre o părere sau despre religie, căci sunt multe de acest fel. Dumnezeu nu S-a descoperit în nici una din acestea, căci toate au fost inventate de oameni și sunt rezultatul filozofiei. Este vorba de mai mult decât atât: este vorba despre o experiență personală cu Dumnezeu.

Celor care își iau ca deviză: „Nu cred decât dacă văd”, le punem această întrebare copilărească: A văzut vreun om vântul? Vedem cum se mișcă pomii, cum acțiunea sa poate fi puternică și uneori distrugătoare. La fel este și cu Duhul Sfânt. El este puterea

lui Dumnezeu care lucrează într-un mod atotputernic aici pe pământ, în inima acelor care Îl cred pe Isus Hristos. Totuși, acestea nu sunt decât trăiri ale harului lui Dumnezeu, singurul care poate realiza acțiunea sa supranaturală.

Pe cel care dorește să argumenteze în continuare, vrând să pară inteligent, l-am putea întreba dacă și-a văzut propria sa inteligență. Dacă nu a văzut-o, s-ar putea afirma că această inteligență nici nu există. Cel care nu vrea să creadă decât dacă vede va ajunge într-un impas. Cei înțelepți în felul lumii trebuie să se plece în fața înțelepciunii lui Dumnezeu. Domnul a spus: *„Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”*. (Ioan 20:29).

Omul a fost creat cu capacitatea de a alege între bine și rău. Fiecare poate alege: viața sau moartea. Noi nu suntem mașinării automate dirijate de la distanță, ci am fost înzestrați cu o voință liberă. Cei care nu au crezut vor trebui să dea socoteală și iată de ce: *„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”* (Apocalipsa 20:11-12).

Pentru a scăpa de această judecată îngrozitoare nu există decât o singură posibilitate: a recunoaște că Isus Hristos a purtat pedeapsa noastră (Isaia 53), și că, prin credința în El putem fi eliberați. De asemenea este scris: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”* (Ioan 5:24). El a venit să-i caute și să-i salveze pe cei care erau pierduți. În Isus Hristos, Dumnezeu însuși a devenit Salvatorul nostru. În Isus El a împăcat lumea cu Sine: *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”* (2 Cor. 5:19). Iată de ce este nevoie de o credință personală în Isus Hristos pentru a fi mântuiți. Doar cel care-L recunoaște ca Salvatorul Său personal și Îl primește va fi mântuit: *„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața*

veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:11-12). Doar cine Îl recunoaște ca Răscumpărătorul său va trăi răscumpărarea. Dumnezeu ne-a dăruit în Isus Hristos tot ceea ce am avut nevoie pentru mântuirea noastră.

Încă de la început voia lui Dumnezeu a fost ca oamenii să aibă părtășie permanentă cu Creatorul lor. Nu este scris cât timp a durat această părtășie, netulburată de nimic, între Dumnezeu și primii oameni. După căderea în păcat Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Eden și nu au mai avut acces la pomul vieții: „... De aceea Domnul Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului... Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții” (Geneza 3:20-24). Începând din acel timp omul trebuia să-și mănânce pâinea cu sudoarea feței și să trăiască departe de Dumnezeu. Atunci când tâlharul a strigat pe cruce: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!” Domnul i-a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:42-43). Nimeni nu este de vină dacă se naște ca păcătos în această lume, dar orice om este de vină dacă moare fără să-și primească iertarea. Domnul nu vrea moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască (Ezechiel 18:23).

Biruința cea mai mare

Isus Hristos nu doar a murit, ci a și înviat a treia zi dintre cei morți. Multe femei și bărbați, printre care Maria și apostolii, L-au văzut după învierea Sa. Despre Cel înviat ne este relatat că S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată (1 Corinteni 15:1-10). După aceea mii de oameni au trăit în timpul lor faptul că Isus Hristos este viu, învierea Sa fiind biruința definitivă asupra morții, diavolului și a iadului. Isus a spus: „Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii

vecilor. *Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților*” (Apoc. 1:17-18).

Doar cel care poate crede din toată inima va avea acces la ceea ce se află dincolo de acest cuvânt: „*Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată*” (Ioan 11:25-26). Învierea Fiului lui Dumnezeu este garanția învierii tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Iată de ce este scris: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*” (1 Corinteni 15:51-58).

La prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste o sută de prorocii din Vechiul Testament. Nașterea Sa dintr-o fecioară, viața Sa, lucrările Sale, moartea și înmormântarea Sa, învierea și înălțarea Sa – toate acestea s-au împlinit conform celor spuse de proroci mai dinainte. La fel și astăzi, toate evenimentele se vor desfășura așa cum au fost spuse mai dinainte în Vechiul și Noul Testament.

Cel ce caută, găsește

Poate că încrederea voastră a fost zdruncinată. Poate ați fost dezamăgiți de o biserică, de o grupare creștină sau poate de o persoană pe care v-ați luat-o drept model. Cei ce cunosc mai amănunțit istoria Bisericii știu câte atrocități au fost comise în Numele lui Dumnezeu și al Bisericii. Și pentru că nu au reușit să-L identifice pe Dumnezeu în ceea ce făcea Biserica, ei au dat la o parte credința pe care o aveau în Dumnezeu și Biserică.

Totuși, noi putem spune în apărarea adevăratei Biserici a lui Isus Hristos, că ea n-a comis niciodată crime, nu și-a însușit bunurile altuia și nici n-a acționat nedrept. Au fost perioade în istoria Bisericii, când Roma a exercitat puterea politică, religioasă și economică, dar nu Îl putem face răspunzător pe Dumnezeu pentru acest lucru. Din nefericire, în decursul secolelor trecute

calea spre Hristos a fost blocată cu astfel de lucruri. Oamenii au renunțat la mântuire, dezorientați, pentru că nu o vedeau decât în legătură cu instituțiile religioase. Nu există nici o religie, creștină sau de alt fel, care să poată mântui. Și nimeni nu poate ajunge la mântuire pe o cale proprie. Fiecare om trebuie să găsească adevărata cale și să trăiască în mod personal întoarcerea sa la Dumnezeu. Isus Hristos a spus: „*Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*” (Ioan 3:3).

A cerceta toate lucrurile

În creștinism au fost introduse multe lucruri care nu au nici o urmă din creștinismul original. Deși trăim într-un timp când suntem informați despre toate lucrurile, cei mai mulți oameni nu sunt preocupați de lucrurile spirituale. De ce? Avem Biblia în limba noastră și fiecare are posibilitatea de a o cerceta. Nimeni nu este obligat să creadă orbește, deoarece fiecare poate verifica dacă ceea ce se învață și se crede în mod obișnuit este cu adevărat de origine divină sau dacă provine din creștinismul primar. Atunci când este vorba despre mântuirea personală nimeni nu trebuie să se încreadă în vorbele oamenilor, ci trebuie să se odihnească pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea nu sunt învățături introduse de oameni, ci este mărturia biblică, singura care ne călăuzește pe calea dreaptă.

Apartenența la o biserică sau la o comunitate religioasă nu are nici o legătură cu relația pe care o putem avea cu Dumnezeu. Cea mai mare parte a omenirii se află, fără s-o știe, într-o mare înșelăciune. Mase întregi sunt îndrumate greșit, de la naștere până la moarte. Cea mai mare parte nu sunt decât creștini cu numele, neavând nici o relație cu Hristos. Tineri din Europa, îmbrăcați sărăcăcios, merg în pelerinaj în India, în căutarea liniștii interioare. Ei caută în hinduism ceea ce creștinismul nu le-a putut oferi, încercând să-și potolească setea din interiorul sufletului lor. Ei meditează în fața templelor păgâne, din loc în loc, în speranța că vor găsi răspuns. Și acestea sunt în zadar. În fiecare ființă umană

există dorința de a se închina la o ființă superioară, dar aceasta nu se face cu ajutorul vreunei idei care să satisfacă această dorință. Cine ar vrea să întindă o mână tinerilor și să-i îndrume pe calea dreaptă? N-a fost distrusă Credința în mod sistematic în școli și universități? Și ce a rămas? Teroarea și revolta împotriva autorităților pentru că au pierdut temerea față de Dumnezeu. Ceea ce a fost semănat în anii trecutului a crescut: dacă sămânța este rea și recolta va fi la fel. Singurul care poate veni în ajutor este Dumnezeu Însuși.

Chemarea pe care Domnul o face tuturor oamenilor din lumea întreagă este aceasta: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*” (Matei 11:28). Nimeni nu trebuie să facă vreun pelerinaj în vreo țară îndepărtată, nici să caute un loc deosebit pentru a avea o întâlnire cu Isus Hristos. Cel care-L cheamă cu credință, ca de copil, va avea trăirea lui cu Dumnezeu și va putea cânta: „Ce fericire, sunt mântuit!”

Cel care trăiește fără Hristos va și muri fără El. Când ne va sosi ceasul plecării din lumea aceasta va conta doar dacă noi am găsit har înaintea lui Dumnezeu astfel ca noi să putem pleca cu binecuvântarea Sa. Nimeni să nu se înșele pe sine. Cel care a primit viață veșnică în timpul vieții sale pământești o va avea și după moarte. Moartea nu face decât să ne ducă dincolo. De aici, de jos, noi hotărâm calea care ne va conduce fie în sus, fie în jos.

Înapoi la credința biblică

Biserica primară era pentru mulți un indicator. Puterea lui Dumnezeu se manifesta printre credincioși. Bolnavii erau vindecați, cei stăpâniți de duhuri rele erau eliberați, păcătoșii deveneau copii ai lui Dumnezeu. Propovăduirea Cuvântului se făcea cu toată autoritatea Duhului Sfânt. Mii de oameni erau atinși de Evanghelie și își dedicau viața lor Domnului.

Atât timp cât biserica apostolilor lui Isus nu a fost o instituție creștină organizată, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a odihnit peste ea și mărturia lui Isus Hristos avea o mare putere. Dar

începând cu vremea lui Constantin, puterea lumească, politică și religioasă au fost reunite în creștinism. Predicarea Mesajului divin s-a pierdut. Nu a rămas decât o formă exterioară care izbea privirile, dar lipsită de viața duhovnicească care a fost dată Bisericii la început. Cu toate acestea, alături de această biserică universală a existat întotdeauna și o Biserică creștină nerecunoscută care a păstrat credința conform modelului Bisericii primare și care a continuat să predice și să pună cu adevărat în practică această credință care avea o temelie biblică.

Un nou început

Străpungerea decisivă a Cuvântului lui Dumnezeu a avut loc prin Luther. Acesta a fost un nou început: el a răspândit mesajul neprihănirii prin credința în Hristos. Mulți înaintași care s-au luptat pentru credință, precum Jan Hus, au murit ca martiri. Începând de atunci, străpungerea Evangheliei nu a mai putut fi oprită, Împărăția lui Dumnezeu și-a deschis drum cu putere și Biblia a fost tradusă în numeroase limbi. Din ce în ce mai mult, Cuvântul lui Dumnezeu revendica separarea de dogme și tradiții omenești. Lumea întreagă a fost cuprinsă de un foc divin și predicatori ai trezirii au străbătut lumea. Regiuni întregi au fost atinse de harul și Duhul lui Dumnezeu. O trezire dumnezeiască începuse.

După zilele Reformei au urmat alte treziri duhovnicești care au mers mai adânc, dar întotdeauna acestea au avut loc în afara bisericilor organizate. Din acestea au ieșit comunitățile protestante cele mai cunoscute, printre care metodiștii, bapțiștii, menoniții, Armata Salvării – într-un cuvânt toți cei care predicau Evanghelia lui Isus Hristos pentru salvarea sufletului, inclusiv mișcarea pentecostală, care a fost numită astfel pentru că în mijlocul lor au fost manifestate darurile Duhului la fel ca în ziua de Rusalii. Din nefericire, comunitățile care au ieșit din aceste treziri s-au oprit la *una* sau *alta* din învățăături, nefiind interesați să includă întreaga Evanghelie în propovăduirea lor. De aici vin diferitele direcții de credință din creștinism. Totuși, sensul și scopul Reformei nu se

poate manifesta pe deplin decât atunci când Biserica lui Dumnezeu este întoarsă în starea de la început.

Ori credem și învățăm așa cum au făcut-o apostolii, ori credem și învățăm greșit. Porunca misionară a lui Isus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși*” (Marcu 16:15-18), nu are rezultatul dorit decât foarte rar. În toate cercurile creștine, viața spirituală a avut de suferit din pricina rămânerii pe loc, stare din care trebuie ieșit. Auzim vorbindu-se de ecumenism, de mișcarea carismatică, de diverse mișcări care se aprind ca un foc de paie și se sting după puțin timp. Am ajuns în punctul în care trebuie să luăm aminte la ceea ce face Dumnezeu acum, conform Cuvântului Său.

Sfârșitul Bisericii Noului Testament trebuie să fie identic cu începutul său. Tot ceea ce se face trebuie făcut la fel ca în acel timp: aceeași învățătură și aceeași practică a lucrurilor trebuie reasezată: „*...Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime*” (Fapte 3:20-21). Toate domeniile au cunoscut progres și dezvoltare. Dar în domeniul duhovnicesc mulți credincioși au rămas pe loc. Totuși, Duhul lui Dumnezeu ne împinge către finalul apropiat: desăvârșirea Bisericii lui Isus Hristos. Suntem îndemnați să ne grăbim.

Existența Israelului – Semnul

Semnele timpului în care trăim ne arată că civilizația noastră ajunge la sfârșit. Semnul principal al sfârșitului timpului este întoarcerea poporului Israel în țara părinților lor. Așa cum a fost spus în trecut prin proroci, Israel, la sfârșitul zilelor, va trebui să fie strâns din toate națiunile. Ceea ce are loc acum nu se produce din

întâmplare, ci cu adevărat este împlinirea profețiilor biblice. Evreii s-au întors în țara lor din peste o sută de țări unde fuseseră risipiți. Cine i-a condus în acest fel? – După atâtea generații, unde au trăit risipiți în lumea întreagă! A fost o călăuzire divină de care au ascultat.

Din mai 1948, Israel este o țară care are propriul guvern. Ceasul lui Dumnezeu a sunat, căci Domnul a spus: „*Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri*” (Matei 24:34). Din cele mai îndepărtate timpuri, Israel a părăsit căile lui Dumnezeu și a întors spatele poruncilor Sale, iar aceasta s-a întors împotriva lor. După ce evreii L-au respins pe Hristos și n-au primit mântuirea pe care El o da, ei au fost chinuiți, urmăriți, omorâți, până acolo că șase milioane dintre ei au fost uciși în timpul celui de al Treilea Reich și aceasta în cel mai îngrozitor fel. Cu toate acestea este scris: „*Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma... Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului*” (Ieremia 31:10, 12). „*Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și înveseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el, acum, toți cei ce l-ați plâns*” (Isaia 66:10). Ar putea fi aduse multe mărturii ale Sfințelor Scripturi pentru a clarifica desfășurarea lucrurilor la care suntem martori.

Chiar la sfârșit, Israelul va fi un prilej de ceartă. Apoi, Domnul însuși Se va ridica și va doborî pe dușmanii Săi. (Ezechiel 38, Ioel 3, Zaharia 14). Lumea întreagă va trebui să recunoască, Domnul este Cel care are grijă de poporul Israel. Este scris: „*...egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: «Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!»*” (Isaia 19:23-25).

Mai întâi Siria nu va înțelege că Dumnezeu are intenții bune în privința sa, din pricina lui Israel, și își va veni în fire doar după ce va trece printr-o mare distrugere. Este scris: „*Iată, Damascul nu*

va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături; cetățile Aroerului sunt părăsite, sunt date spre pășune turmelor care se culcă nestingherite acolo. S-a isprăvit cu cetățuia lui Efraim și s-a sfârșit cu împărăția Damascului; dar rămășița Siriei va fi ca slava copiilor lui Israel, zice Domnul oștirilor” (Isaia 17:1-3).

În ciuda tuturor negocierilor, nu va putea fi găsită nici o soluție convenabilă. Granițele Israelului au fost stabilite în Vechiul Testament. Politicienii nu trebuie decât să respecte deciziile dumnezeiești și să le aplice. Toate problemele ar fi fost rezolvate dacă palestinienii s-ar fi lăsat integrați așa cum s-a întâmplat cu milioanele de refugiați de după cel de-al Doilea Război Mondial. Astfel, totul ar fi fost prea ușor! Cu toate acestea, noi nu trebuie să ne facem griji în privința Israelului, a vecinilor săi și a întregii lumi pentru că noi știm că sfârșitul tuturor lucrurilor va avea loc în felul în care este scris.

În legătură cu acest subiect ar putea fi citite multe versete, dar în această scurtă expunere nu este posibil acest lucru. Doar după ultima mare bătălie Domnul Își va așeza Împărăția Sa: „*Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14:9).*

O decizie definitivă

Fie ca gândurile atinse pe scurt aici să ne ajute să reflectăm asupra acestor lucruri. Despre fiecare temă ar putea fi scrise cărți întregi.

De la început, fiecare om se naște într-o anumită concepție despre lume, dar apoi trebuie luată o decizie cu toată responsabilitatea. Toate celelalte decizii din viața noastră au importanță doar pentru un timp, însă decizia pe care o luăm pentru sau împotriva lui Hristos este hotărâtoare pentru veșnicie.

Dragi prieteni, fie că sunteți tineri sau bătrâni, acum aveți ocazia să începeți o viață nouă cu Dumnezeu. Vă mai aflați printre cei vii, și poate motivul este ca să vi se arate calea mântuirii. Nu

veți avea odihnă până când nu veți găsi odihna în Dumnezeu. Luați în serios aceste lucruri, luați astăzi o decizie pentru Isus Hristos!

Fie ca binecuvântarea Dumnezeului atotputernic să fie cu voi!

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fratele Ewald Frank

Bro. Frank

Broșura este gratuită.

E-mail: evanghelia.ro@gmail.com

www.evanghelia.ro